

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Forhandlingen genoptoges.

Poul Schlüter (KF):

Heller ikke Danmark kommer uden om at tilrettelægge sin udenrigspolitik og forsvarspolitik på grundlag af de barske realiteter, som omgiver os.

Når vi i dag skal tale om en ny dansk forsvarsordning, må det være afgørende at søge en vurdering af, hvad der er sket i sikkerhedspolitikken, siden den nuværende forsvarsordning for snart 4 år siden blev besluttet, og her hjælper det ikke at forsøge ønsketænkning, her er det vigtigt, at vi er realist. Selv om vi kunne ønske os det anderledes, kommer vi i dag ikke uden om at betragte det som en kendsgerning, at siden vi besluttede den nuværende forsvarsordning, har Sovjetunionen og en række østlande gennemført en meget stærk oprustning og forøgelse af deres militære potentiel.

Både globalt og i Danmarks nærområde er magtbalancen forandret, siden den nuværende danske forsvarsordning blev besluttet, og det er denne bitre realitet og ikke den tilforladelige, men indtil videre også upålidelige tale om afspænding, der er grundlaget, når folketinget forhåbentlig i meget nær fremtid skal lægge nye rammer for vort forsvar. Vi kunne ønske os det anderledes, alle, men det er ikke anderledes.

Nordkalotten og Østersøens udløb har fået øget militær vægt, og Sovjetunionens militære opbygning på Kolahalvøen har givet hele Norden øget strategisk betydning.

»Trods afspændingsbestrebelse kan man ikke udelukke risikoen for en ny krig i Europa.« Denne sætning sætter jeg i anførelsestegn. Det er ikke min vurdering, men et citat fra en betænkning, det neutrale Sveriges forsvarsudvalg for kort tid siden har afgivet til den svenske rigsdag.

Den stadige forøgelse af de kommunistiske staters militære magt går langt ud over, hvad der har karakter af forsvarsbestrebelse; også i Østersøområdet er styrkerne først og fremmest offensivt orienteret, det ved vi. Warszawapagtenes flådestyrker er i vort område NATOs aldeles overlegne, både flåde, hær og luftvåben er under fortsat effektivisering såvel personelt som teknisk.

Når vi skal forsøge at vurdere fremtiden, hvad har vi så tilgængeligt af oplysninger? Vi

har en række vurderinger, som ganske klart peger i den ubehagelige retning, at over de næste 5 og 10 år må der, hvis Sovjetunionen fastholder linjen i sin militære udbygning, regnes med, at de østlige staters militære potentiel bliver stadig stærkere, medens NATO-landenes bliver forholdsvis svagere.

Og når der nu skal tales om en ny dansk forsvarsordning, som skal vare 4, 5 eller 6 år, så er det ikke nok at bygge på kendsgerningerne fra den svundne periode, men vi må også søge at bedømme, hvad der sker i fremtiden. I den konservative folketingsgruppe mener vi, at det må være afgørende for dansk forsvarspolitik at bygge på de realiteter, jeg nu har nævnt.

Så er belysningen herhjemme den, at vi i øvrigt skal regne med, at den politiske venstrefløj vil gøre alt, hvad den kan, for at nedbryde både forsvarsviljen og det danske forsvars effektivitet. Det klarer vi jo nok.

Sovjetunionen har i de senere år vist en mere og mere nærgående interesse for dansk territorium, også for nordisk territorium i øvrigt, og jeg synes, det skal siges i dag i folketinget, at det må betragtes som en bevidst, en farlig og en udfordrende eskalering i fredstid. Specialbyggede efterretningsskibe optræder hyppigere og stadig tættere i farvandene omkring Danmark. I løbet af de senere år er der sket en mangedobling af Warszawaflådens aktivitet i danske farvande. Personellet gøres kendt med det danske kystområde, amfibie- og landgangsøvelserne, som førhen fandt sted i nærheden af det sovjetiske område, forskydes mere og mere vestover. Alle kender de sovjetiske flys operationer stadig tættere på dansk territorium. Alt dette betragter vi i det konservative folkeparti som en bevidst, men også ganske unødigt demonstration af militær magt. Disse aktivitetsudvidelser ændrer, hvad man kan kalde normalbilledet, og de forringer varslingsmulighederne. Det er baggrunden.

Så vil vi også gerne sige, at der er da næppe nogen umiddelbar krigsfare i vor del af verden, men den nye udvikling betyder to ting. For det første, at de kommunistiske staters mulighed for i en kritisk situation at øve pression mod Danmark og Norden ubestrideligt er øget. For det andet, at det ændrede styrkeforhold reducerer vore landes evne til afskrækkelse mod angreb. Begge disse svaghedspositioner er sikkert farligere for Danmark og Norge end for de fleste andre NATO-medlemslande.